

REGULY ZOLTÁN

1904. IX. 13 — 1952. II. 19.

Reguly Zoltán hirtelen halálának híre fájdalommal és megdöbbenéssel töltötte el barátait, munkatársait és tanítványait, mindazokat, akik őt közvetlen lebilincselő egyéniségéért szerették, s akik szerteágazó tudását, mérnöki találékonyságát tisztelték.

A váratlanul rátört betegség alkotóerejének teljében oltotta ki munkás életét, s maradandó alkotásai sem tudják betölteni azt az űrt, amelyet távozásával maga után hagyott. Pártunk, a Magyar Elektrotechnikai Egyesület és a magyar erősáramú villamosipar kiemelkedő egyéniségét veszítettük el benne.

Elhúnyt kartársunk 1904. szeptember 13-án született Hegybányán, régi bányász-családból. Apját, aki állami bányamérnök volt, bányászerecsétlenség következtében hároméves korában veszítette el, anyját pedig 13 éves korában. A teljesen árva fiú tanítással kereste meg kenyerét, tanulmányainak befejezését rokoni támogatás tette lehetővé. Tehetsége már fiatal korában kitűnt. Még nincs 18 éves sem, amidőn a Szabadalmi Biróság elfogadja egy találmányi bejelentését és nem sokkal később megnyeri az Eötvös fizikai versenyt. A budapesti Műegyetemet 1927-ben végezte el és azóta haláláig egyfolytában a Ganz Villamossági Gyár alkalmazottja volt; először az eladási osztályon, majd 1928—32-ig a próbateremben és attól kezdve a készülékszerkesztésben dolgozott, 1939-től mint annak helyettes vezetője, a felszabadulás óta pedig mint vezetője. Reguly Zoltán neve elválaszthatatlan a magyar erősáramú készülékgyártás megteremtésétől és fejlesztésétől. Különösen kiemelkedik munkásságából a 60 és 100 kV-os szabadterei készülékek hazai gyártásának bevezetése és az ezzel kapcsolatos elméleti és gyakorlati problémák egész sorának megoldása. De emellett szinte felsorolhatatlan azoknak a készülékeknek száma, amelyeket a Ganz Villamossági Gyár valamennyi munkaterületén, a nagyvasúti vontatástól, a tengerjáró hajók és portáldaruk vezérlésétől, a szabályozótranszformátoroktól kezdve a motorvédők kapcsolóikig és szerszámgép-vezérlésekig kifejlesztett és ezzel lehetővé tette azt, hogy a Ganz-gyárak mindezen igen fontos gyártmányágakban önálló és hazai eredetű, valamint hazai gyártású készülékekre támaszkodva, megszabaduljanak a külföldi ipar függőségétől.

Reguly Zoltán példaképe volt a szocializmust építő kommunista mérnöknek. Minden idejét és energiáját ezeknek a kérdéseknek megoldására fordította és gyenge fizikumát nem kímélve, éjszakákat és ünnepnapokat töltött a műhelyekben és próbaállomásokon, hogy egy-egy új készülék gyártásának bevezetésével járó nehézségeket a fizikai dolgozókkal és a gyártási szakemberekkel példás együttműködésben megoldjon és így a termelés és az iparfejlesztés ügyét előbbrevigye.

De emellett időt tudott szakítani magának arra is, hogy gazdag tapasztalatait és széleskörű tudását a műszaki egyetemi oktatás keretében továbbadja az ifjúságnak. Kiemelkedő az a tevékenysége is, amelyet a szabványosítás, a tipizálás és a kutatás vonalán fejtett ki.

Az Elektrotechnikai Egyesület szabványbizottságának és több más munkabizottságának, ugyanígy a Szabványügyi Hivatal Erősáramú kapcsolóberendezéseket és transzformátorállomásokat tipizáló bizottságának munkájában állandóan tevékenyen részt vett. A Villamosipari Központi Kutató Laboratóriumnak, valamint a Villamosítási Kutatási Bizottságnak állandó tanácsadója volt és a kidolgozásra került témák számos esetben az ő kezdeményezésére indultak meg.

Ámbár a tevékeny alkotómunka jóformán minden idejét lefoglalta, mégis számos cikket írt a »Nehézipar«, az »Elektrotechnika«, és külföldi szaklapokban, továbbá hézagpótló jegyzetet készített 1951-ben a Műszaki Egyetemen tartott előadásaihoz.

Nagy gyakorlati és elméleti tudásánál, páratlan szorgalmánál és munkabírásánál csak szerénysége és segítőkészsége volt nagyobb. Mint a Ganz Villamossági gyár »kiváló mérnöke«, »kiváló újító«, sztahanovista és a »szakma legjobb főmérnöke« élenjárt a szocialista munkamódszerek megvalósításában, tapasztalatainak átadásában. S mindezt oly természetes egyszerűséggel és közvetlenséggel tette, hogy akinek csak dolga volt vele, akár fizikai, akár szellemi dolgozó, az mind csak kapott tőle és ezért szerette őt úgy mindenki.

Emlékét kegyelettel fogja őrizni a magyar villamos-szakma minden dolgozója.